

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. M.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha 8

proti

žalovanému: **Magistrát města Mladá Boleslav**
sídlem Komenského náměstí 61, Mladá Boleslav
zastoupený advokátem Mgr. Janem Krátkým
sídlem náměstí Míru 14, Mladá Boleslav

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Určuje se, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil určenou částku ve výši 500 Kč uhrazenou žalobcem dne 19. 1. 2018 až dne 11. 1. 2019, byl nezákonný.

- II. Žalovaný je povinen do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 2 000 Kč k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Václava Voříška.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 14. 1. 2019 se žalobce domáhá, aby soud určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci bezodkladně nevrátil určenou částku ve výši 500 Kč uhrazenou po dni splatnosti dne 18. 1. 2018, ale vrátil ji až dne 11. 1. 2019, byl nezákonný.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že dne 2. 1. 2018 mu byla doručena výzva žalovaného ze dne 20. 12. 2017, č. j. 61026/2017/ODSA/jžd, k úhradě určené částky ve výši 500 Kč (dále jen „výzva k úhradě“) podle § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce určenou částku uhradil až 18. 1. 2018, tj. po dni splatnosti podle § 125h odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalovaný ji měl proto žalobci bezodkladně vrátit podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu, což ale učinil až 11. 1. 2019, tedy téměř po roce. Podle žalobce nemělo navrácení finančních prostředků trvat déle než třicet dnů, což je obecná lhůta pro vydání rozhodnutí. Jedná se o podstatně jednodušší úkon. Přímé zkrácení svých práv spatřuje žalobce v tom, že po dobu téměř dvanácti měsíců nemohl se svou finanční částkou disponovat, čímž mu bylo bráněno ve výkonu vlastnického práva. Nezákonnost zásahu spočívá v tom, že žalovaný v rozporu s § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu určenou částku nevrátil bezodkladně, k čemuž žalobce analogicky odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 5. 10. 2018, č. j. 4 Afs 190/2018 – 26 (všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, plyne, že žalobci musí být umožněno se domáhat soudní ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v neoprávněném zadržování finančních prostředků, které podle judikatury NSS (např. rozsudků ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Afs 28/2014 – 51, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 6 Afs 85/2015 – 39, a ze dne 15. 5. 2014, č. j. 9 As 37/2014 – 43) může být podle okolností nezákonným zásahem. Zásah byl zaměřen přímo proti žalobci, neboť určenou částku uhradil ze svého jmění a jemu měla být navracena. Žalobce žalobu podává z důvodu, aby mohl dosáhnout náhrady škody a satisfakce soudním výrokem, že žalovaný vůči němu nezákonně zasáhl. Žaloba má podle žalobce i značný přesah, neboť žalovaný se obdobného jednání dopouští i v jiných případech. Žaloba je včasná, neboť zásah žalovaného je trvalý povahy a lhůta k podání žaloby proto začíná podle nálezů Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18 (citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), běžet každý den znova, naposledy dne 11. 1. 2019, kdy byla určená částka žalobci vrácena. Právní řád žalobci neposkytuje jiný prostředek nápravy, navíc se žalobce domáhá jen deklarace nezákonnosti.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že výzvou k úhradě žalobce jako provozovatele vozidla podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval k uhrazení určené částky ve výši 500 Kč do 15 dnů od doručení. Dne 18. 1. 2018 spolek O. ř. o.s. uhradil částku 500 Kč pod variabilním symbolem uvedeným ve výzvě k úhradě s poznámkou, že jde o úhradu určené částky žalobcem, ačkoliv musel vědět, že lhůta k zaplacení uplynula. Dne 7. 1. 2019 žalobce podal žalovanému námitky proti úkonu správce daně, v nichž žádal vrácení této částky na účet, z něž byla zaplacená, tj. na účet spolku, což žalovaný dne 11. 1. 2019 učinil. Žalovaný nesouhlasí, že žalobce byl zkrácen na svém vlastnickém právu, neboť určenou částku uhradil spolek Ochrana řidičů o.s. a žalobce jí nikdy nedisponoval a ani mu nemohla chybět. Žalovaný dále uvedl, že žaloba je opožděná. Dvouměsíční subjektivní lhůta k podání žaloby počala běžet bezodkladným navrácením určené částky.

Nejedná se o trvajících zásah. Konečně žalovaný uvedl, že nevrácení finanční částky nelze považovat za zásah, neboť nejde o úkon v rámci výkonu veřejné moci.

4. Soud nejprve zkoumal, zda je žaloba včasná (§ 84 odst. 1 s. ř. s.). V nálezu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, Ústavní soud dospěl k závěru, že v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. je důležité rozlišovat různé typy zásahů a zohledňovat specifika tzv. trvajících zásahů. V případě těchto zásahů musí obecně platit pravidlo, podle kterého časové právní následky včetně dopadu na počátek běhu subjektivní i objektivní lhůty k podání zásahové žaloby má až ukončení takového zásahu. Lhůta k podání žaloby proti neukončenému trvajícím zásahu tedy začíná každý den znova (srov. bod 42 nálezu). V dané věci spočívá žalobcem vymezený zásah v nečinnosti žalovaného při vrácení určené částky (jejím bezodkladným nevrácení). Zásah tedy trvá, dokud je žalovaným udržován nezákonný stav (žalovaný v rozporu se svými zákonnými povinnostmi nekoná) a je ukončen teprve vrácením určené částky žalobci. Žalovaný podle shodného tvrzení obou účastníků vrátil určenou částku až dne 11. 1. 2019, čímž došlo k ukončení jeho nekonání, a tedy i zásahu. Žaloba podaná dne 14. 1. 2019 je proto jak z hlediska dvoutýdenní subjektivní, tak dvouleté objektivní lhůty podle § 84 odst. 1 s. ř. s. včasná. Argumentaci žalovaného nelze přisvědčit. S okamžikem, kdy nedojde k bezodkladnému vrácení částky, je spojena toliko nezákonnost zásahu žalovaného. Jinými slovy, od uplynutí časového úseku odpovídajícího neurčitému pojmu „bezodkladně“ se zásah žalovaného stává v důsledku porušení § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu nezákonným a zůstává jím (trvá), dokud není nezákonný stav odstraněn vrácením určené částky. Jde přesně o jeden z případů, který vedl Ústavní soud k zaujetí shora popsání výkladu § 84 odst. 1 s. ř. s. (viz bod 39 nálezu).
5. Žaloba je rovněž přípustná, neboť žalobce se domáhá toliko určení, že zásah byl nezákonný (§ 85 věta za středníkem s. ř. s.; srov. bod 49 rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017 – 42, publ. pod č. 3686/2018 Sb. NSS). Pro úplnost soud k námitce žalovaného doplňuje, že v předmětné věci je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví. Žalovaný je orgánem územního samosprávného celku rozhodujícím o právech fyzických a právnických osob a jeho působením může být dotčena právní sféra žalobce. Povinnost žalovaného vrátit určenou částku vyplývá z § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu, jeho rozhodování se tedy rovněž odehrává v oblasti veřejné správy. Žalovaný je proto správním orgánem ve smyslu legislativní zkratky podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. např. body 12 a 13 rozsudku NSS ze dne 25. 1. 2018, č. j. 1 As 380/2017 – 28).
6. Po ověření včasnosti a přípustnosti žaloby soud přistoupil k posouzení věci samé. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání. Žalobce v žalobě uváděl, že s takovým postupem nesouhlasí, ledaže by soud žalobě plně vyhověl. K úkonu účastníka, který je vázán na splnění podmínky, však soud nemůže přihlížet [§ 41a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), užitý přiměřeně podle § 64 s. ř. s.]. Výzvou ze dne 26. 2. 2019, č. j. 43 A 6/2019 – 20, soud žalobce následně vyzval, aby sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání a poučil jej, že pokud nevyjádří do dvou týdnů svůj nesouhlas, bude mít soud za to, že s takovým postupem souhlasí. Žalobce v této lhůtě ani později (do dne rozhodnutí soudu) svůj nesouhlas nesdělil. Taktéž žalovaný se k obdobné výzvě nevyjádřil. Soud tedy podle § 51 odst. 1 s. ř. s. presumoval, že účastníci souhlasí s rozhodnutím ve věci bez jednání.

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 15. 12. 2017 byl žalovanému oznámen přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla, jehož byl provozovatelem, na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu, neboť dne 13. 12. 2017 neznámý řidič tohoto vozidla porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu nerespektováním dopravní značky zákaz vjezdu všech motorových vozidel.
8. Výzvou k úhradě ze dne 20. 12. 2017 žalovaný žalobce podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval k uhrazení částky ve výši 500 Kč do 15 dnů od doručení této výzvy. Žalobce mohl částku uhradit mj. bezhotovostním převodem na účet č. 19-0066337722/0800 pod variabilním symbolem 3371705267. V poučení žalovaný uvedl, že v případě uhrazení částky ve lhůtě bude věc podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu odložena. V opačném případě bude pokračováno v šetření přestupku a zasláná částka bude bezodkladně vrácena provozovateli vozidla. Výzva k úhradě byla žalobci doručena dne 2. 1. 2018.
9. Dne 19. 1. 2018 byla žalovanému uhrazena částka 500 Kč pod výše uvedeným variabilním symbolem. Ve výpisu finanční rekapitulace je uvedena poznámka „O. ř. o.s. – Úhrada určené částky M.“. Usnesením z téhož dne žalovaný věc přestupku žalobce podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu odložil, neboť měl za to, že určená částka byla žalobcem ve stanovené lhůtě řádně uhrazena.
10. Podáním ze dne 7. 1. 2019 označeným jako „Námítka proti úkonu správce daně podle § 159 d. ř.“ se žalobce prostřednictvím svého zástupce domáhal, aby mu byla určená částka bezodkladně navracena na stejný účet, z něž byla zaplacená, neboť ji uhradil až 18. 1. 2018, tj. 16. den po doručení výzvy k úhradě. K podání doložil potvrzení banky o platbě, podle něž byla na účtu spolku O. ř. o.s. dne 18. 1. 2018 zadána platba ve výši 500 Kč pod variabilním symbolem 3371705267 na účet č. 19-0066337722/0800 se zprávou pro příjemce „Úhrada určené částky M. V. 61026/2017/ODSA/jížd“. Dne 9. 1. 2019 žalovaný vydal příkaz k úhradě částky 500 Kč na účet požadovaný žalobcem ve shora uvedeném podání, neboť byla uhrazena po stanovené lhůtě splatnosti.
11. Soud má dále za nesporné shodné tvrzení účastníků, že určená částka byla žalovaným vrácena dne 11. 1. 2019.
12. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky [...]“. Podle odst. 3 „[u]rčená částka je splatná do 15 dnů ode dne doručení výzvy podle odstavce 1.“ Podle odst. 7 „[j]e-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla.“
13. Z ustálené judikatury NSS plyne, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je důvodná, jsou-li současně splněny podmínky vymezené v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65 (publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS). Podle něj žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo přímo proti němu zasaženo (5. podmínka), přičemž zásah nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování zásahu (6. podmínka). Všechny uvedené podmínky musí být naplněny kumulativně. Pouze poslední z uvedených podmínek byla v důsledku novelizace s. ř. s. zákonem č. 303/2011 Sb. změněna v tom smyslu, že domáhat se lze i určení toho, že zásah

byl nezákonný, a v takovém případě tedy zásah v době rozhodování soudu již nemusí trvat.

14. Jak plyne z výše citovaného § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu, povinností obecního úřadu je vrátit opožděně uhrazenou určenou částku bezodkladně provozovateli vozidla, jemuž náleží tomu odpovídající veřejné subjektivní právo na její bezodkladné vrácení. Je přitom irelevantní, zda byla určená částka původně uhrazena přímo jím samotným, nebo jinou osobou za něj. Ze správního spisu jednoznačně plyne, že určená částka byla zaplacená jménem žalobce, o čemž svědčí použití variabilního symbolu uvedeného ve výzvě k úhradě i poznámka u platby. Byť tedy platba přišla z účtu spolku O. ř. o.s., nelze mít pochyby o tom, že byla učiněna za žalobce a nikoliv za tento spolek. Z hlediska § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu je již nepodstatné, jaké je konkrétní soukromoprávní ujednání mezi tímto spolkem a žalobcem. Stejně tak není relevantní, na jaký účet žádal žalobce vrácení částky. Rozhodující je, že určená částka byla za žalobce opožděně uhrazena, a žalovaný ji byl tudíž povinen žalobci jako provozovateli vozidla bezodkladně vrátit podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu. Neučinil-li tak, přímo zkrátil právo žalobce na vrácení určené částky plynoucí z tohoto ustanovení. Soud tedy považuje první a druhou podmínku důvodnosti žaloby za splněné.
15. K zákonnosti zásahu žalovaného soud konstatuje, že výzva k úhradě byla žalobci doručena dne 2. 1. 2018. Žalobce ji tedy měl uhradit nejpozději dne 17. 1. 2018 (§ 125h odst. 3 zákona o silničním provozu). Platba žalobce však byla na účet žalovaného uhrazena až po dni splatnosti (dne 19. 1. 2018). Tímto dnem proto současně vznikla povinnost žalovaného částku bezodkladně vrátit. Neurčitý právní pojem *bezodkladně* je třeba vykládat vždy v kontextu skutkových okolností daného případu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2016, č. j. 3 Afs 71/2015 – 44). V nynější věci je třeba zohlednit, že určená částka nebyla zaplacená přímo žalobcem, ale za něj jinou osobu. Před vrácením částky by tedy žalovaný měl nejprve vyzvat žalobce, aby sdělil, jakým způsobem (zejm. na jaký účet) mu jako provozovateli vozidla má být určená částka vrácena. I tak by nicméně k jejímu vrácení mělo dojít maximálně v řádu několika málo týdnů (počítaje v to i zaevidování bezhotovostní platby bankami). Žalovaný tak ale učinil až dne 11. 1. 2019, tj. téměř rok po uhrazení určené částky. Jednal tedy v rozporu s § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu. Pro úplnost soud dodává, že při posuzování bezodkladnosti nelze vzít v potaz skutečnost, že žalovaný věc přestupku žalobce usnesením ze dne 19. 1. 2018 odložil podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, neboť se domníval, že určená částka byla zaplacená včas. Nesprávným postupem žalovaného nelze odůvodnit délku jeho nekonání. I třetí podmínka důvodnosti žaloby je proto splněna.
16. Co se týče posledních dvou podmínek, podle ustálené judikatury lze i nečinnost správního orgánu, spočívá-li v jiném nekonání, než vydání rozhodnutí nebo osvědčení, považovat za nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. (srov. např. bod 27 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, publ. pod č. 2206/2011 Sb. NSS). Právě nečinnost při vrácení určené částky v rozporu s § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu je přitom podstatou zásahu žalovaného (viz též výše bod 5). Zásah žalovaného byl rovněž namířen přímo proti žalobci, neboť vůči jemu měl žalovaný povinnost určenou částku vrátit. Soud má proto za splněné i čtvrtou a pátou podmínku důvodnosti žaloby.
17. Žalobce se žalobou domáhá toliko určení, že již ukončený zásah žalovaného byl nezákonný, podmínkou její důvodnosti tak není trvání zásahu či hrozba jeho opakování. Soud proto uzavírá, že byly splněny všechny podmínky důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (viz výše bod 14).

18. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobci vyhověl a určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil určenou částku ve výši 500 Kč uhrazenou žalobcem dne 19. 1. 2018 až dne 11. 1. 2019, byl nezákonný (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). Soud přeformuloval žalobní petit uvedený v žalobě, neboť žalobce uvedl nesprávné datum odeslání platby (18. 1. 2018) namísto data jejího uhrazení (připsání na účet žalovaného dne 19. 1. 2018).
19. Soud pro nadbytečnost neprovedl důkazy navržené žalobcem, neboť se buď jedná o listiny, které jsou součástí správního spisu (výzva k úhradě, potvrzení banky o úhradě určené částky), který měl soud k dispozici a z jehož obsahu vycházel, anebo o listiny navržené k prokázání skutečností, které byly mezi účastníky nesporné (potvrzení banky o vrácení určené částky prokazující den vrácení určené částky). Seznámení se s obsahem správního spisu podle judikatury nevyžaduje provádění dokazování (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého „[n]estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.“ Žalobce měl ve věci z procesního hlediska plný úspěch, má tedy právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalovanému, který byl ve věci neúspěšný.
21. Jak v minulosti opakovaně konstatoval Ústavní soud, povinností soudu vyplývající z ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. je posuzovat účelnost vynaložených nákladů řízení. Při zvažování účelnosti vynaložených nákladů soud nesmí pouštět ze zřetele ani samotný účel civilního procesu jako takového, který spočívá v poskytování ochrany porušeným nebo ohroženým skutečným subjektivním hmotným právům a právem chráněným zájmům. V souladu s tímto vymezením účelu civilního procesu však nejsou situace, kdy se civilní řízení vede nejen kvůli věci samé, ale i kvůli částce, která může být přiznána na náhradě nákladů řízení z důvodu zastoupení advokátem (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 193/17, nebo obdobně nálezy sp. zn. I. ÚS 3698/10, I. ÚS 329/08, Pl. ÚS 39/13).
22. Základní zásady občanského soudního řízení definované v § 1, § 2 a § 4 o. s. ř. se prostřednictvím § 64 s. ř. s. přiměřeně užijí i v soudním řízení správním. I v něm tedy soud musí dostát zásadám, podle nichž soudy mají v řízení postupovat tak, aby byla zajištěna spravedlivá ochrana práv a oprávněných zájmů účastníků, jakož i výchova k zachovávaní zákonů, k čestnému plnění povinností a k úctě k právům jiných osob, podle nichž soudy mají dbát na to, aby nedocházelo k porušování práv a právem chráněných zájmů fyzických a právnických osob a aby práv nebylo zneužíváno na úkor těchto osob, a podle nichž soudní řízení má sloužit k upevňování a rozvíjení zákonnosti. Vedení řízení s hlavním cílem spočívajícím v získání náhrady nákladů řízení (stejně jako např. systematické přiznávání nadměrných náhrad nákladů řízení) není v souladu s těmito zásadami a přispívá k vyprazdňování smyslu fungování soudní moci. Soud tedy musí na takové skutečnosti reagovat i v soudním řízení správním a náklady řízení vedených ani ne tak kvůli dosažení úspěchu v meritu věci, jako spíše kvůli získání náhrady nákladů řízení nepřiznat pro jejich neúčelnost, resp. slovy § 60 odst. 1 s. ř. s. nedůvodnost.
23. Soud nyní řešil situaci, kdy žalobce po dni splatnosti podle § 125h odst. 3 zákona o silničním provozu zaplatil výzvou k úhradě určenou částku. Žalovaný, veden úvahou o jejím včasném uhrazení, věc přestupku žalobce následně usnesením odložil a určenou částku žalobci bezodkladně nevrátil. Tato pasivita žalovaného však žalobci řadu měsíců vůbec nevadila a akceptoval ji. Vrácení určené částky se na žalovaném domáhal až podáním

ze dne 7. 1. 2019, tedy zjevně po uplynutí lhůty k projednání přestupku žalobce (měl být spáchán dne 13. 12. 2017). Žalovaný této žádosti v podstatě obratem vyhověl a určenou částku vrátil. Žalobce tím ve výsledku dosáhl jak toho, že mu byla určená částka žalovaným vrácena, tak toho, že věc jeho přestupku byla odložena a již mu nehrozí její projednání. Žaloba, kterou se nyní domáhá toliko určení, že bezodkladné nevrácení částky bylo nezákonným zásahem, nemůže sloužit k ochraně jeho práv. Soudní deklarace nezákonnosti zásahu žalovaného není nutnou podmínkou pro uplatnění nároku na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem žalovaného. Tvzení žalobce, že žalobu podává z důvodu, že žalovaný se obdobného nezákonného zásahu pravděpodobně dopouští i v jiných případech, je jednak spekulativní a jednak zcela nepřípadné. Účelem správního soudnictví je chránit veřejná subjektivní práva jednotlivců (§ 2 s. ř. s.), nikoliv provádět obecný dozor nad zákonností postupů orgánů veřejné správy (srov. např. bod 34 rozsudku NSS ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 325/2017 – 41). Skutečnost, že žalobce řadu měsíců trpěl zadržováním určené částky žalovaným a její vrácení žádal na žalovaném až po uplynutí lhůty k projednání svého přestupku, kdy mu již nečinnost žalovaného nebyla ku prospěchu, dokládá, že hlavním důvodem, proč se nyní obrátil na soud, není získání zadostiučinění (satisfakce) za újmu způsobenou nezákonným postupem žalovaného v podobě určení jeho nezákonnosti soudním výrokem. Pokud za daných okolností podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, je zřejmé, že tak činil nejen kvůli věci samé, ale (a to zejména) kvůli částce, která mu může být přiznána na náhradě nákladů řízení z důvodu zastoupení advokátem.

24. Za této situace je tedy namístě v souladu s citovanou judikaturou Ústavního soudu posoudit náklady na zastoupení advokátem jako neúčelné. Úspěšnému žalobci proto soud přiznal jen náhradu zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby (2 000 Kč), neboť to je částka, jejímuž vynaložení se žalobce nemohl žádným způsobem vyhnout.
25. K nesouhlasu žalobce se zveřejněním tohoto rozsudku Nejvyšším správním soudem lze závěrem konstatovat, že je z hlediska samotného předmětu řízení nepodstatný, a soud se jím proto blíže nezabýval.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. června 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu